

Jacob Schrot (19) viert zijn verjaardag met een interview en een politiek congres. Foto Annette Hauschild

‘De koffie die we nu drinken is politiek’

Gymnasiast Jacob Schrot (19) won een tv-show en deed daarmee in een avondje meer voor de politiek dan de politiek ooit zelf vermag. „Ik wil laten zien dat jongeren meer kunnen dan comazuipen.”

Door onze correspondent JOOST VAN DER VAART BRANDENBURG, 22 JULI. Op de dag dat dit gesprek met hem plaatsvindt, blijkt Jacob Schrot jarig te zijn. Hij is negentien geworden.

„Vrienden vroegen gisteren of ik nog iets leuks ging doen. Naar de kroeg of zo. Maar ze kennen me en waren niet verbaasd toen ik zei dat ik een interview had en daarna spreker zou zijn op een congres over democratie en politiek”, zegt hij, en hij lacht jongensachtig.

Jacob Schrot is sinds enkele weken een Bekende Duitser. Hij heeft met één spectaculair televisieoptreden meer gedaan voor de politieke beleving onder jongeren dan de politiek zelf in jaren vermag. Hij is geen ‘doorsnee’ jongere. Zijn hoofd steekt ruim boven het maaiveld uit. Het is mogelijk dat Duitsland de komende jaren nog veel van hem hoort.

Jacob Schrot is winnaar van de tv-show *Ich kann Kanzler* – ik kan bondskanselier zijn – die op vrijdag 19 juni live door de publieke omroep ZDF werd uitgezonden. Er keken miljoenen mensen naar. De toeschouwers kozen hem met grote meerderheid tot winnaar, dankzij zijn welsprekendheid en jeugdig naturel. Het was politiek – en het was onderhoudend.

In het leven van Jacob Schrot is nu een nieuwe fase aangebroken. Hij verkeert in wat in het Duits zo mooi *Aufbruchstimmung* heet: een sterk gevoel van verandering. Hij heeft deze zomer zijn gymnasiumdiploma gehaald en is weliswaar nog lang geen bondskanselier, maar zijn handen jeuken om ergens mee aan de slag te gaan. Hij is net terug van een korte reis naar Israël. „Een indringende ervaring”.

Nu maakt hij zich op om naar Afrika te gaan. „Ik ga twee maanden naar Oeganda. Werken in een weeshuis in Kampala. Daarna mag ik stage lopen bij Merkel, en in het

najaar ga ik studeren. Politicologie uiteraard.”

Voor de jonge Jacob Schrot is politiek geen hobby maar hartstocht. „Het is doping voor me. Ik ben eraan verslaafd. Alles is politiek: dit gesprek, de koffie die we drinken en de stoel waarop we zitten. Je kunt het allemaal politiseren. Dat fascineert me: het alomvattende van politiek.”

Hij is lid van de christen-democratische CDU, niet omdat hij erg gelovig is maar omdat hij het meestal met die partij eens is.

En hij is fan van Angela Merkel, die hij prijst om haar „zakelijkheid” en haar „heldere verstand”.

Ze zou van hem wel bevlogener mogen zijn, met af en toe een toespraak à la Barack Obama. „Haar zegen, die zakelijke aanpak, is ook

haar vloek”, zegt hij in een kernachtige beoordeling van de Duitse bondskanselier. Merkels verkiezingsthema – belastingverlaging – wijst hij af.

„We maken steeds meer schulden. En ik hoor tot de generatie die het straks moet betalen.”

Jacob Schrot komt niet uit een uitgesproken politiek milieu. Zijn ouders zijn beiden arts. Hij heeft een zusje van elf. Een vriendin heeft hij niet op dit moment.

Hij woont nog thuis, in Brandenburg aan de Havel, een stad ten westen van Berlijn in de deelstaat Brandenburg. Dat is voormalige DDR, waar jongeren niet zelden het stigma dragen van rechtsradicalisme, drankmisbruik en totale politieke desinteresse. „Ik wil laten zien dat jongeren meer kunnen dan comazuipen”, zegt hij.

Zijn ouders hebben geprobeerd de politieke bevolegheid van hun zoon een beetje te temperen. Zonder succes. Nu zijn ze trots op hem, zoals Jacob ook trots op zichzelf is na het winnen van *Ich kann*

Kanzler. Hij heeft er 18.000 euro mee verdiend, het maandsalaris van de bondskanselier.

Ingenomen is hij vooral met de reacties die hij heeft gekregen. „Ik had pas gewonnen toen ik thuis mijn e-mails las.” Dat waren er een paar duizend, de meeste van jongeren. „Veel mensen schreven dat ze geïnspireerd waren door mijn optreden. Dat ze weer een krant wilden gaan lezen en zouden gaan stemmen.”

De grote vraag is natuurlijk of Jacob Schrot echt bondskanselier wil worden. Die vraag ontwijkt hij handig. Hij kan zich goed voorstellen dat hij lid van de Bondsdag wordt. Aan de andere kant ziet hij zichzelf niet op zijn 23ste debatteren over de melkprijs voor boeren. Zijn „echte droombaan” is ambassadeur, en dan het liefst in Israël. „In de diplomatie komt alles samen: politiek, cultuur, religie.”

Jacob Schrot is een jongeman met een aanstekelijk enthousiasme. Hij loopt over van de ideeën, barst van de daadkracht en is beweeglijk als kwikzilver.

Zijn handen zoeken voortdurend bezigheden; hij heeft een vlotte geest en weet op de meeste vragen een antwoord. Hij zegt voor jongeren ongebruikelijke dingen als: „Ik ben trots op mijn vaderland”, maar doet dat op een natuurlijke wijze. Zoals een ander trots is op zijn kapsel of nieuwe jeans.

Zijn belangrijkste drijfveer is het feit dat hij iets wil „doen” om zijn land „beter” te maken. „Ik baal ervan dat iedereen zo loopt te klagen. Mijn motto luidt: aanpakken in plaats van mekkeren.”

Als hij het in Duitsland voor het zeggen had, zouden de studiekosten drastisch worden verlaagd, zouden immigranten gratis taallessen krijgen en zou de wettelijke leeftijdsgrens voor het Duitse presidentschap met tien jaar naar beneden gaan.

Is Jacob Schrot idealist? „Ja”, zegt hij vol overgave, „en dat hoop ik nog lang te blijven.”

Er is maar één ding dat hij vreest – ouder worden. „Ik ben alweer een paar uur negentien en dat bevalt me niks.”

▶ Meer over *Ich kann Kanzler* via nrc.nl/buitenland

Eerdere delen via aanklikbare kaart op nrc.nl/eigenleven